

Tardoral

A poc a poc les branques van despellant-se i el fullam que fou la gelosia, ara, dels seus venturosos dies sols el record ens en queda. La fulla, esgrogueïda i tremoladissa, es desprèn del cimall i amb una rialla forçada, malaltissa, emprèn el vol, es creu ella, jove... més el seu pes cadavèric com totes les mundanitats, la terra les atrau... i en la frescor de la terra tardoral, la fulla anirà confonent-s'hi i amb ella hi viurà per sempre més.

En arribar al temps de la caiguda de la fulla, l'home veu una lliçó, un exemple en cada cosa i a cada pas. Molt pot pensar... la vida és un seguit de pren i deixa, una constant lluita de l'ara jo i ara tu. En arribar en aquesta hora, la filosofia perd estabilitat, passa a ésser un pes feixuc, és el fullam de la vida i la teologia com a última compensació, una vasta il·lusió que podria tenir almenys la virtut d'ennobir l'essència, l'espiritualitat, fent de la putrefacció de la fulla una visió, no descomposta, sinó el símbol d'una nova primavera.

Nosaltres, els catalans, aquells catalans que estimem de cor,—no diem la Pàtria, però sí el terror de les més preuades il·lusions, que potser vol dir més encara—esperem i creiem en les èpoques tardorals, i a l'atansar-se aquestes, en sentir les primeres esbatanades del bufarut, en veure's humitejar la terra, primer símptoma indispensable i propici a la deterioració de les essències vitals, ens re a la memòria la fatalitat de les successions, el desengany de la fulla que en desprendre's de l'arbre es creu alliberada.

No ens tempti una gelosia, no volgum ésser verdejants fulles... Soca i arrel, això precisa, així h m d'ésser els catalans i amb aquesta tessitura formarem la branca i si perdem el fullam, la nostra nuositat serà prou per a suportar les gelades que amb l'hivern s'apropen.

TEMES D'AGRICULTURA

Els vegetals

Els vegetals o plantes, són éssers orgànics que tenen manca de moviments voluntaris i del tub digestiu.

Els vegetals consten de diversos elements, dits oxigen, hidrogen, carbònic i algun altre, entre els quals predomina el carbònic; aquests elements donen origen a diverses substàncies, dites midó, sucre, goma, oli, etc., de què consten les plantes; aquestes substàncies, combinades entre si, formen els òrgans i instruments de què les plantes estan compostes i amb els quals desempenyen dues funcions, dites de nutrició i reproducció.

Les funcions de nutrició o de conservació i desenrotllament de les plantes que compleixen per medi de tres òrgans dits: arrel, tany i fulles.

L'arrel és la part de la planta que creix cap a l'interior de la terra. Per medi de l'arrel, la planta absorbeix de la

terra les substàncies que l'hi serveixen d'aliment.

E' tany, és la part del vegetal que surt de la terra i sosté les fulles; pot ésser llenyós o herbàcia; el tany llenyós és el dels arbres i arbusts; el tany o soca o bé el cos de la planta herbàcia, és el de les mates i herbes.

El cos de la planta es divideix en rames, rams i encara més accentuats: en la terminació de les rames neixen brots, d'on surten les fulles i les flors.

Les fulles són òrgans de les plantes, per les quals aquestes respiren.

La nutrició o alimentació de les plantes, consta de dos actes o moments, que s'anomenen d'absorció i respiració.

Les plantes efectuen l'absorció per medi d'unes espongetes invisibles en què acaben les seves arrels, amb el qual extreuen la substància de la terra.

El resultat de l'absorció de les plantes és la saba que circula per uns vasos especials repartits en tot el cos de les plantes.

Les plantes respiren per medi de les

fulles i mitjançant aquesta respiració la saba es fa nutritiva.

La respiració de les plantes és diferent en el dia i en la nit; durant el dia les plantes s'apoderen de carbònic i espolsen oxigen, que és útil pels animals; però durant l'obscuritat, les plantes respiren oxigen i espolsen carbònic, que és perjudicial pels animals.

L'òrgan de reproducció de les plantes són la flor i el fruit.

El fruit és el més important de les plantes, perquè conté la grana.

L'agricultura es val de diversos procediments per a obtenir la reproducció de les plantes: la sembra i empelts.

La sembra consisteix en dipositar en la terra les granes del fruit que es desitja obtenir.

AGUSTÍ RIFER VILA

TEATRALS

Uns comedians, unes actrius, uns actors, una tècnica dins el professionalisme, és tot quant els amants del teatre recullits dissapte, a la nit, en el Saló Popular d'Espectacles, tingueren ocasió de presenciar amb motiu de la representació del sainet «Marieta cistellera» del celebrat autor En Salvador Bonavia, per la Companyia Socialitzada del Teatre Català Vila-Daví.

També el cronista aquesta vegada, oferint el seu judici al públic, té el deure d'exclamar aquelles paraules que escapen després d'un espectacle el qual ha satisfet «ho han fet molt bé».

Sols amb aquestes ratlles n'hi hauria prou per a donar-me per acomiadat, deixant finida la meva tasca basada en aquesta síntesi de tot quant fou la funció teatral, puix que deixant apart la vàlua que d'alguns personatges la mateixa obra guadeix i una petita monotonia en algú altre, tots compliren amb el seu deure; formaren un conjunt fent honor a la professió que el públic sabé remerciar amb càlids aplaudiments.

Degut a tot quant he apuntat, m'abstinc per aquesta vegada de fer classificacions, puix no vull pas que les meves ressenyes s'entenguin basades sota l'impuls dels aplaudiments del públic, ja que en el transcurs de la representació i degut a

unes actuacions insuperables, tant bon punt començava a notar-les, les sentia premiades per l'entusiasme dels espectadors i això fa que em dongui per satisfet completament, no obstant, la ploma gira envers l'actuació d'aquella parella d'angelets que tant feren les delícies del públic i que segurament una part d'ell hauria sentit també «el solitari» enfront d'aquella «paga», dic, d'aquella «piga» de què ens parla l'obra.

Així entenc que quedarien satisfets els més exigents amb motiu d'aquesta representació, a no ésser que volguessin insinuar l'actuació de l'apuntador per sentir-se el suficient des del públic i aquí vull fer avinent una aclaració, de que aquestes companyies des de fa un cert temps no sempre disposen del mateix apuntador, així com també, les variades condicions dels diversos locals on actuen poden influir dintre una perfecció més o menys esmerada. Al mateix temps i aprofitant uns moments passats entre bastidors parlant amb En Pius Daví, qui amb la seva franquesa m'obsequià amb una petita narració (tècnica professional) a l'ensem que va facilitar-me una variació forçada, la qual afectà els papers de *Senyora Maria*, que fou interpretat per Lola Duran, i no Maria Morera, i el de *Roseta*, per Lola Bofill, seguint una mala interpretació en el nom de Maria Dair, quin cognom és Daví, o sigui la distingida filla del celebrat primer actor.

No vull acabar sense fer menció a un treball escolar presentat en el decurs d'un intermedi, quin benefici pogués proporcionar el seu sorteig, pel sol fet d'ésser destinada obres científiques i per tant en bé dels alumnes, em plau mostrar la meua aprovació.

QUIRZE MORERA

En el número pròxim començarem a publicar amb dates biogràfiques una «Galeria dels nostres grans poetes».

La qual a més anirà precedida d'un estudi compendi-històric des de l'inici de la poesia en la nostra llengua, degut a la ploma del feinejador folklorista i entusiasta col·laborador d'aquest setmanari Francesc Gosalbes i Castañé.

UNA DATA HISTORICA

La batalla naval de Trafalgar

La memorable data de 21 d'Octubre de 1805, en la qual la Marina Espanyola s'omplí de glòria, precisament en aquests dies compleix el 132 aniversari. En fer un petit escrit, en record d'ella, del succeït i en honor dels caiguts, té d'ésser per a tots i especialment per a jo, un gran plaer i el que es fa per a recordar i perpetuar la memòria d'aquells que caigueren en defensa de la pàtria.

La batalla naval de Trafalgar, que potser molts dels amables llegidors ja coneixen, fou entre les esquadres anglesa i la combinada franc-espanyola, on per cert els francesos feren un mal paper i després per la por que demostraren tenir, en abandonar l'avantguarda i es col·locaren en la reraguarda. Es per això que els espanyols tingueren d'assumir la responsabilitat, defensant-se, perquè eren moments que no podien tornar enrera, per la desmoralització inicial dels francesos i encara amb tot això, es defensaren els espanyols amb braó i posaren en greus perills a l'esquadra anglesa.

L'esquadra combinada que havia sortit de Cádiz al comandament de l'almirall francès Villeneuve i de l'almirall espanyol Gravina, fou en busca de la flota anglesa al comandament de l'almirall Nelson.

El dia 21 d'Octubre de 1805, s'albiraren les dues esquadres sobre l'altura del cap de Trafalgar. L'esquadra anglesa era de 27 navilis de gran potència, perquè la major part eren naus de tres ponts i perfectament tripulats. L'esquadra combinada era de 38 naus, dividides així: ⁽¹⁾ «Tres fragates de tres ponts, set de dos i el demés corbetes i velers, amb les seves dotacions molt reduïdes i encara que d'aquestes anaven ben composades d'entesos oficials.

La nostra línia de batalla la formaven cinc divisions, tres de 21 naus i les dues amb sis vaixells cada una i eren les que formaven el cos de reserva. La línia de batalla es dividia en centre, que comandava l'almirall Villeneuve i la seva reraguarda el general Alava i en avantguarda a les ordres del contraalmirall Dunsanair, la reserva la manava en cap l'almirall Gravina i com a segon el contraalmirall Magon».

Al cap de poc d'haver albirat l'enemic l'almirall francès disposà en virar en rodó i l'avantguarda es convertí en reraguarda i amb aquesta acció es convertí amb una línia de combat molt extensa.

L'esquadra anglesa avançava en perfecta ordre de combat i la franc-espanyola estava desorganitzada de tal forma, per causa del moviment que ordenà l'almirall francès, en la que la flota combinada es posà en situació que l'enemic li podia passar a l'espatlla i que amb aquesta acció podien vèncer més ràpidament els anglesos.

L'almirall Gravina, donant-se compte de l'imminent perill, tingué d'ocupar el lloc d'avantguarda i presentar combat als anglesos, de la que ja es trobaven a prop, i començà la batalla i al cap de pocs moments, com és natural, per la desorganització portada pels francesos, la línia franc-espanyola estava tallada, mentre els anglesos batallaven en un bon ordre de combat i que els aliats es veieren en la dura necessitat de veure's deseparats els uns dels altres. Entre les incidències de la batalla, recullo uns paràgrafs de l'almirall Escaño ⁽²⁾ que com oficial assistí en la contesa.

«El vaixell almirall francès, fou atacat per vèries unitats angleses en la que posaren en un greu perill i aleshores el «Trinidad», una fragata de tres ponts, fou en ajut d'ell. El «Trinidad» el manava el general Cisneros i que amb la seva presència posaren en un gran perill el vaixell anglès «Victory», en la que enarborava la insígnia del cèlebre almirall Nelson, i del fort atac sofert el «Victory» l'arboradura d'ell va caure sobre coberta i en aquell moment, fou quan una bala ferí mortalment a l'almirall Nelson, però els anglesos veient el perill, acudiren ràpidament i al cap de pocs moments, el «Trinidad» fou abandonat pel navili francès».

«El «S. Agustín», que havia acudit al seu auxili, en la que el seu capità Uriarte, féu prodigis de valor, però inútils, perquè en el tercer abordatge quedà sense govern i sense gent, obstruïda la coberta per tants morts, tingué de rendir-se, en la que quedà inútil i essent impossible salvar-lo, el cremaren els anglesos. El vaixell «Neptuno», manat per Valdés, es defensava contra forces molt superiors a ell».

«El «Príncipe de Asturias», comandat per l'almirall Gravina, es veié envoltat per cinc naus enemigues, que durant quatre hores es defensava i tornava el foc dels canons. Gravina va caure greument ferit, però no abandonà el seu lloc, només que per uns moments durant els

quals li feren la primera cura, i després recolzat amb dos mariners, s'estigué en la toldeta de popa dirigint el combat, fins que desmantellada la nau i amb la coberta plena de morts i mancada de municions, féu posar la bandera de retirada en una de les restes dels pals i únic que li quedava».

«En aquesta senyal acudiren els vaixells «Neptuno», «Argonanta», «S. Leandro», «S. Justo» i el «Montañés», espanyols, i el «Indumtable» i el «Pluton», francesos; en resum, vuit naus i úniques que tornaren a Cádiz dels 38 navilis que veteren sortir del seu port».

«Mentrestant Churruca, no es rendia, serà, fins la impassibilitat manava amb veu molt forta i corria d'un lloc a l'altre, si moria un oficial, ell ocupava el seu lloc i si feia algun cap de canó, ell el reemplaçava; quan es trobava en aquell moment en una peça d'artilleria i acabava de disparar-la, una bala traïdora li prengué la cama dreta, i com aquell que no és res, digné:

«¡Siga el fuego! ¡Esto no es nada!»

I girant-se cap a un oficial li digné:

«¡Clava la bandera! ¡Que mientras yo viva no ha de rendirse el «San Juan de Nepomuceno»!»

(Paraules recollides per sempre més en la Història de la Marina de Guerra Espanyola).

«I pocs moments després, l'il·lustre almirall moria d'escolament i més tard, el «S. Juan de Nepomuceno», no poguent més, arriava la bandera de rendició, per ésser-li inútil sostenir el foc, ell sol, contra els cinc navilis anglesos, puix ja feia moltes hores que lluitaven».

Com demostra aquesta relació, fou un combat d'una sèrie no interrompuda d'esforços i de lluites individuals, en què el valor dels nostres avantpassats, arribà en el més alt punt d'heroisme. Com lluitaven les dues esquadres, ho manifesten les pèrdues sofertes per ambdues parts i en la que la nostra Marina pagà amb la seva noble sang, la molt i desgavellada política del Govern. Les destroces del combat, s'uniren en les que ocasionà a la flota el temporal desfet que sobrevingué en els dies següents.

En aquesta lluita naval, perderen la vida en honra de la Marina d'Espanya, els noms de Churruca, Alava, Cisnero, Mac Donell, Vargas, Uriarte, Alcalá Galiano, Alcedo. I de la part anglesa, tingueren de lamentar la pèrdua del seu almirall Horaci Nelson (la figura més important de la Reial Marina Anglesa, d'aquells temps).

I finalment, glosso amb un altre paràgraf d'Escaño, que diu:

«El «S. Juan Nepomuceno», fou conduït a Gibraltar, a on els marins angle-

sos i els espanyols, oraren a la memòria de l'almirall Churruca. El vaixell quedà en el port per espai de molts anys i mirat com a relíquia; la càmera que en vida ocupà l'immortal Churruca, fou tancada i sobre la porta es posà el nom de l'heroi amb lletres d'or i quan aquella porta s'obria, tots els qui anaven es descobrien en senyal de respecte i admiració».

Glòria als herois de Gibraltar!

V. M. ALSINA

⁽¹⁾ Segons l'escrit publicat en la «Revista General de Marina» d'octubre de 1931, pel general d'Infanteria de Marina, En Josep Cebrian.

⁽²⁾ Escaño, almirall espanyol que assistí a la batalla de Trafalgar en qualitat d'oficial de la Marina i que després d'ella escrigué les seves memòries i alguns paràgrafs del present escrit procedeixen d'allí.

Junta Municipal Agrària

Castellar del Vallès

NOTES

Essent funció especialíssima d'aquesta Junta, vetllar per tot allò que pugui esdevenir un benefici directe o indirecte de l'agricultura, ha pres l'acord de fer públic que tots aquells treballadors del camp que considerin que si les rasants on hi recorren les aigües pluvials, no estan en les condicions que cal, causant perjudicis a les hortes o finques veïnes, els

perjudicats compareguin a posar-ho a coneixement d'aquesta Junta en la seguretat que seran atesos.

Són molts els veïns que acudeixen davant la Junta demanant els sigui atorgat permís per a poder conrear terres, avui en estat d'abandó.

Es desig de la Junta a l'hora de l'adjudicació de terres, procedir en forma ben justiciera i per tal d'evitar qualsevulla mal entès que podria presentar-se, (que hom podria interpretar en sentit equivocat) serà facilitat l'imprès a l'objecte de fer la sol·licitud, en la qual deurà constar-hi: Nom i cognoms del sol·licitant i adreça. Superfície aproximada del tros que es demana. Veïns que termenegen amb la terra i denominació i paratge on es troba.

A la Secretaria del Consell Municipal, es registrarà la sol·licitud i se li donarà número d'ordre d'entrada, lliurant-se un rebut on hi constarà.

El Consell a l'estudiar la concessió de la terra, la circumstància principal que tindrà en compte, és la preferència que establirà l'ordre de presentació, puix es regirà pel torn rigorós d'entrada de la sol·licitud quan es tracti d'una mateixa terra que la pretengui més d'un.

Castellar del Vallès, 21 d'octubre del 1937

El President,
V. ROCA

SILUETES DE CAMPANYA

RECORDS...

per LL. CANET I FOIX

X

La guerra, després d'ésser tràgica i desolada, té expressives pàgines de romanticisme; les més pures potser...

Valdeconejos: Altitud damunt el nivell del mar, 1.400 metres. Poble petitó, rústec, camperol, d'escassos habitants, però ells, afectuosos, acollidors, hospitalaris, treballaires...

Els seus carrers humits, fangosos en aquests temps; poc simètrics també, accidentats, degut a ésser enclavat a la falda costera de la muntanya. I les cases color d'argila dissipada, com tots els altres poblets del seu entorn, però les teulades, d'un roig atraient, purificat per les neus de l'hivern.

L'edifici més gros, més sobresortint del poble, com tots els poblets que hem anat seguint, l'església; sense estil, sense un art bonic, però de volum. I els conreus

molt semblants als del Pireneu: ribetejats graciosament de verds i amb algun arbre centenari que aixeca les seves branques nuoses al cel...

Les muntanyes llises, altes i sense cap classe de vegetació, llevat de plantes petites, ressecades pels freds i arrapades a la terra. El sol, càlid el dia que en fa, però a l'hivern, gairebé la boira baixa és la que impera quasi bé sempre.

Avui, perquè és festa, molts han anat a Utrillas, on es celebra un festival. Jo, recordant altres temps, volia escriure versos avui, volia cantar quelcom d'aquestes terres ni que un xic estranyes a la meva ploma, a la meva sensibilitat...

He caminat un xic camps a través perquè era festa. Feia un sol que convidava tanmateix. I volia escriure versos... I volia compondre ritmes pel meu poble... però els ritmes que volia i els versos que volia, no eren pas amb mi... Aleshores he

de deixat pas lliure a la meua ploma, als meus pensaments, als meus sentiments desordenats posar. I allò que he escrit, us ho ofereixo estimats lectors i *compatriotes*...

Sóc un pedant... pensareu? No; creïeu-me, sóc solament un soldat del poble i que recordo infinitament el meu poble. I quin mal faig si recordo al meu poble i a ell l'hi comunico les meves coses... les nostres coses, perquè ens són iguals a tots els soldats del poble?...

Són tres cants, tres cants que són escrits lluny... lluny... a guisa de Silueta... I una Silueta, si la perfiles a l'espai, sols resta a la imaginació. Si la graves a la sorra, el vent... se l'enduu, l'esborra. I si la composes damunt un paper, no deixa, no passa d'ésser una Silueta solament... una Silueta només—em deia un amic un dia—...

CANT I

Voldria sojornar mal fos un dia,
en aquell «casalot»,—que en diu la gent—...
Voldria estar-hi sol, o amb companyia,
però sense cap record, cap pensament!

I començar de viure sols un dia;
un dia sens contacte exterior...
Copsar d'aquells ocells la gelosia
de volar sota un cel blau de tardor.

Córrer per aquells canins tan plens de calma.
Veure aigua de les fonts d'aquells fondals...
Deixar volà l'esperit, cantà a mansalva!...
I gaudir llurs paisatges tardorals...

CANT II

I al veni el tardejar, fitar les planes...
que brinden clapejats colors d'aram...
I oir l'executòria de sardanes
que la brisa i les fulles van trenant.

I entrà a la llar, alguns, més els d'un dia.
I encendre un foc ben gros, ben flamejant!...
I una revetlla improvisar selecta!...
Composta amb recitals, amb riure, amb cants!

I mentrestant, la lluna enjogassada...
veure-la com s'aboca als finestrals;
i entrà amb la seva llum una alenada
d'essències i d'aromes virginals!...

CANT III

I després, al despuntar el nou dia...
copsà el bagatge adés abandonat.
Responsabilitzar-me novament, fer via,
en el meu lloc, UN DIA abandonat!

Tornà a posà amb tensió nervis i vida!
Veure paisatges, lassituds esquerpes!
Sentí roncar canons, fuselleria,
i viure al mig d'un fil de baionetes!

I amb noves il·lusions i coratgia...
emprendre novament la deslliurança,
d'aquells que viuen d'una tirania
sota el jou, vergonyós, de la venjança!

Front de Terol. Valdeconejos, 10 d'octubre 1937.

NOTICIARI

REUNIO

El passat dimarts al vespre, foren convocats per les Sindicals U. G. T. - C. N. T. en el Saló Municipal d'Espectacles com ja s'havia fet amb altres empreses col·lectivitzades, els treballadors de la casa Vda. de Josep Tolrà, Col·lectivitzada, per a donar compte de les bases d'augment de salaris i si s'aproven.

Presidí l'Assemblea el company Vilanova, el qual exposà als reunits el projecte de bases d'augment de salaris que havien elaborat conjuntament les dues Sindicals locals, amb referència als treballadors de l'art fabril i annexes, quin projecte fou llegit a continuació i l'Assemblea l'aprovà per unanimitat, acordant presentar-lo tot seguit al Consell d'Empresa de dita casa per la seva immediata execució i vigència.

La Presidència posà en coneixement de la concurrència que el Decret referent a l'augment de salaris com que tenia efectes retroactius, els obrers podien optar per aconseguir dit augment a partir del 20 de setembre proppassat i per consegüent era l'Assemblea qui devia pronunciar-se en el sentit de si tenia de demar-se l'augment a partir d'aquella data o bé quan dites bases fossin aprovades pel Consell d'Empresa.

Després de breu deliberació s'acordà per unanimitat que dit augment tingui efecte des del 20 de setembre darrer.

Finalment la Presidència també assabenta als treballadors que hi han cases que cobren a raó de 5 dies per setmana de treball, cosa que legalment no pot permetre's per no autoritzar-ho el Decret que fa referència al cobrament a raó de 4 dies setmanals, però que si l'Assemblea ho creu coavenient també pot fer-se aquesta petició.

Els reunits per unanimitat es pronuncien en sentit negatiu i l'acta es dona per finit.

NOMENAMENT I PRESA DE POSSECIO D'UN NOU CONSELLER

De conformitat al Decret de la Generalitat del 8 del mes que som, fixant normes per les quals hauran d'ésser constituïts els Ajuntaments i com sigui que en el d'aquesta població hi havien dues vacants que no podien cobrir-se per no existir a la localitat les Organitzacions Partit Obrer d'Unificació Marxista i Acció Catalana Republicana de Catalunya, que devien aportar-hi llur representació i el Decret invocat confereix un nou Conseller representant del P.S.U.C. en substitució del P.O.U.M., és doncs el Partit Socialista qui va haver de designar un tercer company per a la representació llur dintre del Consell, recaient el nomenament a favor del company Josep Abelló Marcet, el qual va possessionar-se del càrrec de Con-

seller en la sessió celebrada pel Consell Municipal el dimarts passat.

Desitgem al company Abelló, un bon encert en llur comès.

Actualment el Consell Municipal del nostre poble el formen 10 Consellers en lloc d'onze com està disposat, per la raó de què a la localitat no existeix el Partit d'Acció Catalana Republicana de Catalunya, que hi fóra representada per un Conseller.

LES LLICENCIES D'US D'APARELLS RADIO-RECEPTORS

Ens assabentem que després de les gestions efectuades pel Consell Municipal referent aquest a que els ciutadans posseïdors d'aparells de ràdio no tinguessin de molestar-se en anar a l'Oficina de Recaptació de Contribucions i Impostos de la Generalitat, a Sabadell, per a proporcionar al pagament de les llicències per tenença i ús d'aparells de ràdio, s'ha autoritzat el que tots aquells que prèviament presentaren llur declaració, puguin efectuar el pagament de l'impost a les Oficines municipals el proper dilluns, dia 25 del corrent, de 9 a 12 i de 3 a 6.

Són advertits els contribuents que els rebuts del susdit impost són trimestrals i per consegüent, tenen de fer efectiu el tercer trimestre d'enguany (juliol, agost i setembre) a raó de 3 pessetes mensuals per tots aquells aparells fins a 4 làmpares i d'aquest tipus per amunt, a raó d'una pesseta més per làmpara mensualment, conforme està decretat.

Ço que publiquem per a coneixement de tots els afectats, remarcant al mateix temps procurin fer efectius els rebuts, puix altrament s'exposen a què els sigui descomissat l'aparell pels inspectors del dit tribut, apart de les responsabilitats en què haguessin pogut incórrer com a infractors del Decret creant el susdit impost.

SOL·LICITUD DE DECLARACIO D'HEREUS

En el tauler d'edicte del Jutjat Popular, n'hi trobem fixat un que fa referència a la mort sense testament d'Angela Alsina Aymà, filla de Pere i Francesca, nascuda en aquesta població, la qual va morir a Sabadell el 19 d'abril proppassat i com sigui que han demanat la declaració d'hereus amb intestat de la mateixa els seus germans Joan i Miquel Alsina Aymà, es fa públic perquè tots aquells que es creguin amb millor o igual dret, puguin comparèixer dintre del termini de 10 dies al Jutjat de Primera Instància de Sabadell, al·legant les seves raons.

Ço que publiquem per a generar coneixement.

UN SORTEIG

Dissabte passat a la nit, en un dels entreactes de la funció teatral que va tenir lloc en el Saló Municipal d'Espectacles, va efectuar-se el sorteig de la fragata en miniatura construïda pels alumnes de les Escoles d'aquesta localitat, sortint premiat el número 1.367.

De seguida que tinguem coneixement de la quantitat recaptada, ja ho donarem a conèixer, quina quantitat, conforme ja és sabut, anirà destinada a la compra de material científic per a les susdites Escoles.